

15 Ιουνίου 2015

Η πνευματική μου εξορία (Γέροντας Ραφαήλ Νόικα)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

-Πως πρέπει να προσευχώμεθα και να κλαίμε κάθε φορά που αμαρτάνουμε;
-Το αληθινό πένθος δεν είναι μία στιγμή της ψυχής, μία ψυχολογική κατάσταση, αλλά είναι, όπως λέγει ο π. Σωφρόνιος, στιγμή στην οποία ο νούς και η καρδιά ζούν την ίδια κατάσταση. Πιο σαφέστερα, η βίωσις του ονόματος του Θεού στον νού και στην καρδιά.

Μ' αυτή την έννοια, στον ησυχασμό, με την πρακτική εξάσκηση της προσευχής του Ιησού, ο άνθρωπος φθάνει στην ένωση νού και καρδιάς. Ο νούς και η καρδιά του ανθρώπου γίνονται ένα και ζούν την ίδια στιγμή την ίδια εμπειρία. Αυτή είναι η στιγμή των δακρύων.

Αυτή η στιγμή-ομιλώ κάπως αποκλειστικά-είναι η αγάπη. Δεν προέρχεται ποτέ από την ιδική μας αγάπη, επειδή η αγάπη μας δεν είναι ακόμη καρπός της φύσεώς μας· εμείς εξεπέσαμε απ' αυτήν και γι' αυτό τα δάκρυα εξέρχονται πολλές φορές με πόνο και γι' αυτό δεν καλλιεργείται μέσα μας ο ίδιος ο πόνος, αλλά διά του πόνου, λόγω της συντριβής που νοιώθουμε για τις αμαρτίες μας επανερχόμεθα στην φυσική κατάσταση του εαυτού μας.

Δεν έχω χρόνο να αναφερθώ στο πνευματικό μου προσκύνημα, στην πνευματική μου εξορία, στην περιπλάνηση μου· θέλω να φθάσω κατ' ευθείαν στην στιγμή στην οποίαν επέστρεψα στην Ορθόδοξη Εκκλησία ...όταν επέστρεψα στην Εκκλησία, δια της Εξομολογήσεως και της Θείας Κοινωνίας, μου απεκαλύφθηκε στην ψυχή μου

ότι η Ορθοδοξία είναι, όπως και παραπάνω σας είπα, χωρίς καμμία αμφιβολία, η φύσις του ανθρώπου, έτσι όπως την συνέλαβε ο νούς του Θεού.

Αλλά γι' αυτή την φύση, που τραυματίσθηκε από την αμαρτία, ήτο ανάγκη όπως ο ίδιος ο Θεός να κατέλθι επί της γης, να ενσαρκωθή και να γίνη άνθρωπος όμοιος μ' εμάς, πλην της αμαρτίας, να πεθάνη ως άνθρωπος επί του Σταυρού και ν' αναστηθή.

Να πεθάνη επί του Σταυρού για να αποκαλύψη στον άνθρωπο τι είναι ο άνθρωπος. Η ανθρωπολογία μας απεικονίζεται από ένα μόνο Άνθρωπο, που καλείται Ιησούς. Και οι Πατέρες μας διετήρησαν τον λόγο και το Πνεύμα αυτού του Λόγου, τον οποίον δέχθηκε η ανθρωπότητα από τον Θεό.

Είναι ενδιαφέρον το γεγονός ότι μπροστά από όλες τις ονομασίες, τις οποίες έλαβαν οι διάφορες χριστιανικές αιρέσεις, οι Πατέρες διετήρησαν το όνομα «Ορθοδοξία», το οποίον σημαίνει, όπως γνωρίζετε, αληθινή δόξα, δοξασία, γνώμη, αλήθεια.

Δηλαδή, το σπουδαιότερο (με μια παγκόσμια απήχηση), πέρα από όλες τις ονομασίες που εκράτησαν οι άλλοι, οι άγιοι Πατέρες μας ευρήκαν ότι το πράγμα το οποίον πρέπει να ομολογήσουμε μέχρις αίματος, μέχρι θανάτου μας (όπως έκαναν οι ομολογητές, σαν τον ομολογητή άγιο Μάξιμο, όπως έκαναν οι Μάρτυρές μας, από τους οποίους είναι γεμάτο το Συναξάριο), αυτή την σωστή δόξα του Θεού που είναι η μοναδική μας κληρονομιά.

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μας είπε ακόμη, ότι δεν θα είμεθα το μεγαλύτερο τμήμα πιστευόντων στον κόσμο, ούτε το πιο δυνατό· δεν είμεθα ούτε το πιο εντυπωσιακό (άλλοι μας πολέμησαν με μεγάλα κατορθώματά τους στην ιστορία).

Η Ορθοδοξία είναι ένα είδος σταχτοπούτας, και λέγοντας αυτά, μου έρχονται στον νού οι διηγήσεις και τα παραμύθια της πατρίδος μας.

Ενθυμούμαι αμυδρά-δεν κρατώ ακριβώς στην μνήμη μου-μία διήγησι για τρεις αδελφές, οι οποίες, όταν ετελείωσαν, δεν ξέρω τι έγινε με μία γριά, η οποία τις παρεκάλεσε πολύ να πάνε μέχρι την γέφυρα. Εκεί θα έλθουν τρεις νεράιδες και να εκλέξουν όποια θέλουν.

Την πρώτη και την δεύτερη κόρη τις επήραν οι μεγαλύτερες και ωραιότερες νεράιδες, ενώ την τρίτη, την μικρή και ταπεινή την επήρε η πιο άσχημη και κοντόσωμη, αλλά γεμάτη από θησαυρούς. Καί οι άλλες ξεμυαλίσθηκαν, διότι δεν είχαν κάποιο μεγάλο έργο να επιτελέσουν μέσα τους.

Επανερχόμενος ημπορώ να ειπώ ότι η Ορθοδοξία, εξ αιτίας της δυστυχίας εκ της αμαρτίας του ανθρώπου, παρέμεινε η σταχτοπούτα της ιστορίας· η μοναδική ανάμεσα στις άλλες στην ιστορία, φαινομενικά όμως· αλλά ουσιαστικά είναι το μοναδικό αξιοτίμητο πράγμα στην ιστορία του κόσμου. Καί ημπορώ να σας ειπώ

ότι δεν θα έλθη φόβος από καμμία άλλη «αλήθεια» από οπουδήποτε κι αν προέρχεται.

Όντας πεταμένος εκεί, στην βαβυλωνία της Δύσεως, όπου αναμείχθηκαν και μπερδεύθηκαν όλες οι θρησκείες και φιλοσοφίες του κόσμου-όπως είναι για παράδειγμα η Νέα Εποχή-ανεκάλυψα ότι, ναι, υπάρχουν παντού θαυμαστές αλήθειες, άξιες θαυμασμού, αλλά δεν είναι παρά έσοπτρα και αινίγματα μπροστά στην Ορθοδοξία, που παραμένει στήριγμα δίπλα στον κάθε άνθρωπο.

Αυτή ήτο για μένα η Ορθοδοξία και δεν έχω λόγους να ευχαριστήσω τον Θεό και την Κυρία Θεοτόκο, διότι και μέσω των περιπλανήσεώς μου, μου απεκάλυψαν την αλήθεια! Καί σε διάστημα 31 ετών (το 1961 επέστρεψα στην Ορθοδοξία) ημέρα με την ημέρα, μήνα με τον μήνα, εμπειρία με την εμπειρία, επιβεβαιώθηκα ότι αυτή ήτο η πίστις που ζητούσε να με φέρη ο Θεός...

Στην Δύση, γενικά, εξωτερικά είναι πολύ πιο εύκολο να ζήσης, αλλά εσωτερικά αισθάνεσαι πολύ άσχημα, από ο,τι στην Ανατολή.

Εκεί δεν είχες τον φόβο του πολυβόλου ή της φυλακής, αλλά ήσουν υποταγμένος σ' ένα εσωτερικό διωγμό, ένεκα του οποίου συ ο ίδιος καταλαβαίνεις ότι ευρίσκεσαι μακριά από την αλήθεια. Και προσπαθούσες να μάχεσαι μόνος σου εναντίον αυτών των καταστάσεων, προς τις οποίες σε εμποδίζουν οι νοοτροπίες, η ιστορία, οι συνθήκες της δυτικής ζωής. Και αυτός ο εσωτερικός διωγμός, κατά ένα τρόπο, πιστεύω ότι δεν είναι καθόλου εύκολος.

...Ήθελα ν' αναφερθώ στην συνέχεια, στο παράδειγμα του αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, ο οποίος προετοίμαζε την οδό του Κυρίου, όταν ωμιλούσε στον εκλεκτό λαό του Θεού, στον Ισραήλ της Παλαιάς Διαθήκης. Καί εμείς, η Ορθοδοξία, είμεθα ο νέος Ισραήλ της Καινής Διαθήκης, διότι και τώρα, μετά από 2000 χρόνια, είμεθα πολύ περισσότερο σε μια πολύ παρόμοια θέση με εκείνη του παλαιού Ισραήλ.

Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος άρχισε το προφητικό του έργο διά της κλήσεως στην μετάνοια, λέγοντας: «Καί μη δόξητε λέγειν εν εαυτοίς, πατέρα έχομεν τον Αβραάμ· λέγω γαρ υμίν ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων εγείρει τέκνα τω Αβραάμ»(Ματ.3,9). Σας λέγω όλα αυτά, επειδή ήμουν και εγώ μία «πέτρα».

Καί ενίοτε ερωτώ τον εαυτό μου, δεν θα ήτο καλλίτερα να ήμουν ακόμη μία πέτρα; Γι' αυτό και ομολογώ την πλάνη μου, ότι ήτο πράγματι πλάνη, διότι δεν ήθελα να πάρω την ευθεία οδό. Καί όμως, μερικές φορές, έχω την εντύπωση ότι όλα ήσαν στην πρόνοια του Θεού διότι, όντας τότε σαν την πέτρα, να καταλάβω αργότερα, καλλίτερα, με τον αντίθετο τρόπο, ποιά είναι η αληθινή ζωή.

Είδα πολλές φορές ότι αυτό το οποίο προσελκύει στην Ορθοδοξία από έξω (όπως

περίπου έκανα κι εγώ) είναι ότι από το ένα μέρος ολοκληρώνονται οι δυσκολίες, εκεί όπου εμείς προσπαθούμε να τις κάνουμε ευκολώτερες, διότι έχουμε την Ορθοδοξία στο αίμα μας, από τους προγόνους μας· από το άλλο μέρος, ο προσήλυτος έχει, σαν αντάμειψη, μία ζωντανή αντίληψη το τι σημαίνει Ορθοδοξία, ακριβώς με το γεγονός ότι επέρασε μέσα απ' αυτή την κατάσταση της «πέτρας» και συνεπώς, ουσιαστικά, πολλές φορές καταλαβαίνει αυτό το βάθος, παρά εμείς οι οποίοι, μη γνωρίζοντας τι σημαίνει να μη το έχης, συμπεριφερόμεθα κάπως επιπόλαια.

Καί τι είναι αμαρτία; Θα σας απαντήσω από την θλιβερά μου εμπειρία: Είναι ένα τίποτε, είναι ο θάνατος.

Έχει μία φαινομενική απόλαυση της ζωής, της ηδονής, της κοσμικής σοφίας, τα οποία τελικά είναι ένα ψέμμα! Μπορεί να αποφεύγη κάποιος την οδό της αμαρτίας, αλλά μόνο διά της πολλής προσευχής.

Γέροντος Ραφαήλ Νόικα: Η επιστροφή μου στην Ορθοδοξία και η είσοδός μου στον μοναχισμό, Μετάφρασις - επιμέλεια υπό αδελφών Ιεράς Μονής Όσιου Γρηγορίου Αγίου Όρους 2005 iconandlight.wordpress.com